

РЕШЕНИЕ

№ 2912

гр. София, 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 12.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **11485** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от адвокат – пълномощник на С. Ч. Д., против издадената от началника на Сектор „Пътна Полиция“, при Областна дирекция на МВР - С. ЗАПОВЕД № 517з-5941/27.10.2020 г., с която на жалбоподателя – младши инспектор, младши автоконтрольор в Група „ОДПКПД“, Сектор Пътна Полиция“, при същата дирекция е наложено дисциплинарно наказание „порицание“, за срок от шест месеца. Оспорвания не се явява лично. Жалбата се поддържа от адвоката, който: не ангажира доказателства, различни от съдържащите се в административната преписка; заявява претенция за възстановяване разноските за водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът не се явява, не е представляван и не е заявил становище.

Доказателствата, представени от ответника, приети по делото без оспорване, дават основание на Съда да приеме следното, по същество.

Жалбата е процесуално допустима и основателна.

С обжалваната Заповед № 517з-5941/27.10.2020 г. (л. 10 от делото), според текста на същата, на жалбоподателя С. Д. – мл. автоконтрольор в Сектор Пътна Полиция“, при ОД на МВР – С. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“, за срок от шест месеца за това, че по време, когато е изпълнявала служебни задължения (07, 28, 31.03.2020 г.; 20, 30.04.2020 г. и 03.05.2020 г.) „е публикувала във Вайбър-група

местоположението на автоматизирани технически средства и системи (АТСС) за контрол на правилата за движение по пътищата (ТФР), в нарушение на Наредба № 8121-532/205 г., което е нарушение на чл. 71 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“. О. в курсив текст представлява деянието, въз основа на което ответникът е приел, че полицейският служител е извършил виновно нарушение на служебната дисциплина, по смисъла на чл. 200, ал. 1, т. 12 ЗМВР, изразяващо се в неизпълнение разпоредбите на чл. 71 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, като е цитирал целия текст на разпоредбата от Кодекса. За да достигне до този извод и до решението да наложи на жалбоподателя Д. дисциплинарното наказание, ответникът се позовава на: „сигнално писмо“ от 12.08.2020 г. (л. 22), подписано от директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР; Справка от 16.09.2020 г. (л. 16), обобщаваща резултатите от проверка, извършена след получаване на „сигналното писмо“. Към писмото са приложени разпечатки (л.л.23-27) от „съобщения във „Вайбър“ група, качени от служители на ОДМВР-С., съдържащи данни за неетично поведение и евентуално изтичане на служебна информация...“. Изброени са (л. 25) общо десет съобщения от името на жалбоподателя С. Д., през периода от 26.02.2020 г. – 03.05.2020 г., вероятно публикувани в споменатата „Вайбър група“, за съществуването на която, както и за членовете ѝ ответникът не е представил доказателства. С. от информацията, съдържаща се в справката от извършената дисциплинарна проверка, групата вероятно се е състояла само от полицейски служители на Сектор „Пътна Полиция“ – ОД на МВР – С., понеже друго не се твърди и доказва и тъй като в т. нар. „разпечатки“ се съдържат текстови съобщения, и от името на П. П. К., В. П. В. – двамата, младши автоконтрольори в Сектор „Пътна Полиция“ – ОД на МВР – С.. В съобщенията от името на С. Д. се съдържа информация, за която може да се предположи, че касае местата, на които са били разположени АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата (ТФР), на конкретни дати и часове.

Предвид описаните факти и обстоятелства, доказателствата и възраженията на жалбоподателя, Съдът дължи да отговори на въпросите: извършено ли е (виновно) от страна на младши полицейски инспектор С. Д. вмененото ѝ нарушение на служебната дисциплина; материално и процесуално законосъобразно ли е ангажираната дисциплинарната ѝ отговорност.

Каза се, че в обстоятелствената част на Заповед № 517з-5941/27.10.2020 г. ответникът се е ангажирал с дисциплинарно обвинение за осъществено, посредством конкретни действия (публикуване във Вайбър – група местоположението на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата) нарушение на служебната дисциплина (чл. 194, ал. 2, т. 4, вр. ал. 1 и чл. 200, ал. 1, т. 12 ЗМВР) – неспазване правилата (чл. 71) на Етичния кодекс за поведение на държавните служители. Приел е също, че с публикациите във „Вайбър“ полицаи Д. е нарушила Наредба № 8121з-532/2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, но с посочването на конкретни текстове от тази наредба не се е ангажирал.

Жалбоподателските възражения за неспазване изискванията на чл. 206, ал. 1 ЗМВР и за несъобразяване с двумесечния срок по чл. 195, ал. 1, предл. първо от същия закон са неоснователни. В заповедта ответникът изрично е заявил, че е взел предвид възражението на Ст. Д. от 02.10.2020 г. (л. 12), адресирано до него. От друга страна, предвид поставената на 30.10.2020 г. от директора на ОД – МВР – С. резолюция върху

справката от 16.09.2020 г., насочваща справката към началника на Сектор „ПП“, ответникът е издал процесната Заповед № 517з-5941/27.10.2020 г. в двумесечен срок, с оглед чл. 195, ал. 1, вр. чл. 196, ал. 2, вр. ал. 1 ЗМВР. На лице са обаче други основания Съдът да приеме, че оспорваната заповед е процесуално незаконосъобразна.

Съдът приема, че ответникът не доказва по несъмнен начин дисциплинарното обвинение. Заповедта съдържа мотиви, цитирани по – горе, но те са неясни и неизчерпателни. Липсват доказателства (технически) за съществуването на процесната „Вайбър-група“, както и за това: телефонните апарати, чрез които са изпращани съобщенията служебни ли са или лични; по какъв начин са придобити от Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР коментираните по – горе разпечатки; кои са били членовете на групата; всички ли са били полицейски служители. Последното има пряко отношение към дисциплинарното обвинение. Вменената като нарушена норма на чл. 71 от Етичния кодекс („Служебната информация, с която разполага държавният служител, (1) не може да бъде използвана с користна цел, (2) нито да бъде разгласявана пред други лица, освен по предвидения от закона ред“) касае служебна информация, каквато тази за разположението на АТСС несъмнено е. Но ответникът, освен че не е конкретизирал, несъобразяването с коя от двете хипотези е имал предвид, не е доказал също, че полицай Д. е разгласявала информацията „пред други лица“. С други думи – липсват доказателства, че съдържащите се в „разпечатката“ текстови съобщения са изпращани, както и на кого са изпращани, респ. – как е използвана информацията. В Етичния кодекс не е изяснено, дали в понятието „други лица“ се включват и всички полицейски служители или граждански лица, но именно поради това ответникът е дължал прецизност, формулирайки дисциплинарното обвинение. Няма доказателства и за това, че Д. е изпращала информация с користна цел, като не е уточнено, в какво се състои обвинението за користо поведение. Наредба № 8121з-532/2015 г. „за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата“ не съдържа разпоредби (забрани), относно разгласяването (разпространяването) на местата за контрол с АТСС, поради което няма как на полицай Д. да е вменено несъобразяване (нарушаване) с тази наредба.

Дисциплинарното обвинение следва да бъде ясно, подробно, изчерпателно и съответстващо, както от обективна, така и от субективна страна, по отношение състава на конкретната правна норма, която се твърди да е нарушена. В тежест на дисциплинаронаказващия орган е да установи и докаже, посредством годни доказателства обвинението. Тези изисквания имат пряко отношение към възможността полицейският служител да разбере обвинението и да организира защитата си.

В заключение, предвид изложените мотиви Заповед № 517з-5941/27.10.2020 г., издадена от началника на Сектор „Пътна Полиция“, при Областна дирекция на МВР-С. представлява незаконосъобразен индивидуален административен акт, понеже е издадена при наличие на съществено нарушаване на административнопроизводствените правила и не съответства на обсъдените до тук материалноправни разпоредби на ЗМВР и на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР (чл. 146, т. 3, т. 4 АПК).

Този изход на спора определя като основателна (чл. 143, ал. 1 АПК) претенцията на жалбоподателя за възстановяване разносните му водене на делото – държавна такса и адвокатско възнаграждение, в размер на общо 610 лева.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 143, ал. 1 АПК, чл. 211, изр. трето ЗМВР, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от С. Ч. Д. издадената от началника на Сектор „Пътна Полиция“, при Областна дирекция на МВР - С. ЗАПОВЕД № 517з-5941/27.10.2020 г., с която на жалбоподателя – младши инспектор, младши автоконтрольор в Група „ОДПКПД“, Сектор Пътна Полиция“, при същата дирекция е наложено дисциплинарно наказание „порицание“, за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - С. да възстанови на С. Ч. Д. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на делото, в размер на общо 610 лв. (шестстотин и десет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: